

Danmark bør som en stor bistandsyder her påtage sig rollen både som vagthund og som førerhund i de internationale organisationer.

Der er flere andre ting i den her strategi, der er værd at fremhæve, men tiden tillader det ikke, så jeg vil slutte med at sige rigtig god arbejdslyst til Danidas folk, til alle ngo'erne, til det danske erhvervsliv, til de faglige organisationer, til de ansatte på området i multilaterale organisationer, til ulandenes regeringer og befolkninger og alle de andre aktører på området. Vi vil holde øje med jer alle sammen; der er nok at tage fat på.

Søren Søndergaard (EL):

Man skal nok desværre være noget naiv for at tro, at vi er gået ind i et nyt årtusinde med en udsigt til stadig mindre fattigdom i verden. Tværtimod har vi i de senere år oplevet en øget social polarisering på globalt plan både mellem landene og inden for landene. Og samtidig ser vi paradoksalt nok, at den samlede globale udviklingsbistand er på tilbagegang.

Efter vores opfattelse er årsagen til det fald, at udviklingsbistanden i mange lande først og fremmest er blevet betragtet som et politisk instrument til at knytte ulandene til den vestlige verden, et instrument, som med Østblokkens sammenbrud ikke har den samme betydning i dag. Og derfor er det bestemt prisværdigt, at et flertal i det danske Folketing og regeringen har fastholdt niveauet, og at Danmark stadig yder 1 pct. af BNP i udviklingsbistand. Det skal vi fortsætte med, og efter Enhedslistens opfattelse må vi såmænd gerne forøge det.

Men samtidig skal vi selvfølgelig også have en troværdig strategi for, hvordan fattigdommen bedst bekæmpes med de til rådighed stående midler. En forudsætning for, at det kan lade sig gøre, er en nogenlunde klar forståelse af, hvad der skaber fattigdom, og hvad der frem for alt fastholder lande i fattigdom.

Der er selvfølgelig en række faktorer, men mange af dem kan i dag efter Enhedslistens opfattelse sættes på en fælles formel, nemlig en ukontrolleret, liberalistisk markedsøkonomi, som verdens økonomiske stormagter i det sidste årti har prædiket som svaret på stort set alle samfundsmæssige problemer. Og de har jo ikke nøjedes med at prædike, de har også gennemtvunget denne katekismus ved hjælp af at bruge ulandenes gæld som tvangsinstrument.

Det er i øvrigt efter Enhedslistens opfattelse så endnu en grund til, at netop gældskrisen må

stå i centrum for udviklingsdebatten. Den absurde overførsel af milliarder fra de fattigste ulande til den rige verden må stoppes, før vi kan begynde at tale om udvikling og fremgang. Dette synspunkt synes vi i øvrigt godt at der måtte være lagt mere vægt på i strategien.

Der er bestemt mange lyspunkter i den nye strategi for dansk udviklingsbistand. F.eks. den øgede plads til det, som nogle kalder civilsamfundet; det, der giver mulighed for, at der i højere grad kan gives ulandsmidler til at støtte folk, der organiserer sig og slås for deres interesser. Det er jo i sidste ende det, som kan sikre forandringerne også i den tredje verden, at befolkningerne selv sætter sig i bevægelse for demokratiske fremskridt, for social udvikling og for solidariske løsninger.

På andre punkter er det nok lidt sværere at se fremskridtene. Efter Enhedslistens opfattelse er der stadig en betydelig tæt forbindelse mellem dansk ulandsbistand og så de såkaldte reformprogrammer, som ofte påtvinges ulande, og som efter vores opfattelse mere er en del af problemet end af løsningen.

I dag har IMF og Verdensbanken sat sig eftertrykkeligt på udviklingen af staten i de fleste ulande. Eller måske skulle man snarere sige afvikling af staten. For opfattelsen er jo, at staten skal trækkes ud af økonomien, og at alle mulige samfundsmæssige opgaver skal overtages af det private erhvervsliv. Men fører det i virkeligheden til noget godt?

Førte det f.eks. til noget godt, da man fik gennemtvunget en kraftig nedskæring i det tanzaniske landbrugsministerium med en forventning om, at det private initiativ ville bruse frem og fylde hullerne? Og da det så ikke skete, måtte bl.a. Danida opfinde alle mulige støtteordninger for det private erhvervsliv. For netop det private erhvervsliv kom til kort, når det gjaldt kreditter til bønder, opkøb, opbevaring og forarbejdning af landbrugsprodukter, dyrlægevirksomhed, rådgivningstjeneste vedrørende salgsafgrøder, transport m.v.

Det er ikke småting, som det private erhvervsliv var ude af stand til at få til at fungere. Derfor afviser Enhedslisten, at privatiseringer skal blive et mantra for dansk udviklingsbistand, og at man bare går ud fra, at initiativet ligger bedst på helt private hænder. For virkeligheden er jo, at de massive privatiseringer, der er gennemtvunget i den tredje verden af Valutafonden, har et aldeles velfortjent ry for at være